

Orlik Szidónia

Fussunk, fussunk...

Az asszony nagy bevásárlószatyorral kezében kilépett a SPAR élelmiszer boltból, amikor arra lett figyelmes, valaki kiabál:

- *Állj meg, állj meg!*

- *Kinek kiabálhatnak?* - De már látja is: előtte fut egy kicsi fiú, nemcsak egyenesen, körbe is fut egyet, majd még egyet. - *Talán nemsokára kezdi az óvodában a kiscsoportot?*

Ő is felszólítja:

- *Állj meg!* - De rá sem hallgat, eltűnik a kanyarban a nagypapa szemei elől.

Itt tenni kell valamit. Ő is futásnak eredt, nem tehetett mást.

- *Állj meg, mindjárt jön a rendőrbácsi, figyelj a gyerekeket az utcán, milyen szépen fogják a felnőttek kezét. De ez sem használ. A gyerek futna tovább, de mégsem. Hallja az ismeretlen néni elnyújtott hangját: hú... és figyelj, úgy tűnik, mintha valami érdekeset látna a földön. Közel megy hozzá, hogy jobban lássa, mi lehet az.*

Akkor jött el a pillanat, amikor a nagypapa kifáradva a futástól oda ért, az asszony már előzőleg megfogta a fiúcska kezét, el nem engedte volna:

- *Végre meg vagy!*

Átadta kicsit mosolyogva, megértően.

Távozáskor még hallotta:

- *Ilyet nem szabad csinálni, és ha elüt valami?*

A nagypapa hálás mosollyal nézett az ismeretlen asszonyra. Nagyon megköszönte, amit tett.

- *Meg van a kicsi unokám, az a fontos, most semmi más nem, csak az.* - Ha lehet, még jobban szereti.